

ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ
ΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

Λάμψη

Ράιλι Μπλουμ-Βιβλίο 1

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: RADIANCE

Από τις Εκδόσεις St. Martin's Griffin, Νέα Υόρκη 2010

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Λάμψη**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Alyson Noël

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Λυδία Κολουδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελευθέρος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Alyson Noël, LLC, 2010.

By arrangement with the author. All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2012, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-542-7

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ

Λάμψη

Ράιλι Μπλουμ - Βιβλίο 1

Μετάφραση:
Λυδία Κολυδά

Στην Τζιν Φέιγουελ

«Μπορεί να είμαι νεκρή, αλλά
εξακολουθώ να είμαι όμορφη».

Μπάφι η βαμπιροφόνισσα

Οι περισσότεροι άνθρωποι πιστεύουν ότι ο θάνατος είναι το τέλος.

Το τέλος της ζωής, των όμορφων στιγμών, το τέλος, κατά κάποιον τρόπο, των πάντων.

Αυτοί οι άνθρωποι όμως κάνουν λάθος.

Μεγάλο λάθος.

Εγώ το ξέρω καλά. Πέθανα πριν από έναν περίπου χρόνο.

Το πιο παράξενο πράγμα με το θάνατο είναι ότι τίποτα δεν άλλαξε πραγματικά.

Εννοώ, θα περιμένατε μια μεγάλη αλλαγή, σωστά; Γιατί ο θάνατος, ας είμαστε ειλικρινείς, είναι κάτι πολύ δραματικό. Γράφουν τραγούδια γι' αυτόν, βιβλία αλλά και σενάρια. Διάολε! Είναι σοβαρό θέμα ακόμα και για τα καρτούν των σαββατιάτικων πρωινών. Αλλά η αλήθεια είναι ότι δεν έχει καμία σχέση με αυτά που βλέπετε στην τηλεόραση.

Καμία απολύτως.

Πάρτε για παράδειγμα εμένα. Είμαι ζωντανή... ε... μάλλον νεκρή απόδειξη ότι στην πραγματικότητα ο θάνατος δεν είναι κάτι τόσο διαφορετικό. Τουλάχιστον όχι στην αρχή. Και δε συμβαίνει με άσχημο τρόπο, όπως μπορεί να νομίζετε.

Γιατί η αλήθεια είναι ότι τη στιγμή που πέθανα ένιωσα πιο ζωντανή από ποτέ. Μπορούσα να περπατήσω πιο ψηλά, να τρέξω πιο γρήγορα, ακόμα και να περάσω μέσα από τοίχους, αν ήθελα. Και αυτό είναι μάλλον που με έκανε να υποψιαστώ ότι πέθανα.

Το ότι μπορούσα να περνάω μέσα από τοίχους.

Από τη στιγμή που δεν μπορούσα να κάνω κάτι τέτοιο παλιότερα, κατάλαβα ότι κάτι παράξενο συνέβαινε.

Κάτι σοβαρό.

Αλλά μέχρι τότε όλα έμοιαζαν με μια απίθανη αλλαγή πορείας. Σαν να αποφάσισε ξαφνικά ο μπαμπάς να κάνει μια απότομη στροφή που δεν περιμενε κανένας μας.

Τη μια στιγμή κατηφόριζε μια λεωφόρο με στροφές και εγώ τραγουδούσα με το iPod μου και με το σκύλο μου, τον Μπάτερκαπ, να ακουμπάει το κεφάλι του στα γόνατά μου, ενώ έκανα ό,τι περνούσε από το χέρι μου για να μη δίνω σημασία στην καταπιεστική μεγαλύτερη αδελφή μου, την Έβερ, η οποία ζούσε κυριολεκτικά για να με βασανίζει. Και πριν το καταλάβω καλά καλά, βρεθήκαμε σε κάποιο τελείως διαφορετικό μέρος.

Δε βρισκόμασταν πια στη λεωφόρο, δε βρισκόμασταν πια στο Όρεγκον. Είχαμε προσγειωθεί απότομα, με κάποιον τρόπο, στη μέση εκείνου του όμορφου λιβαδιού που τρεμόφεγγε και ήταν γεμάτο δέντρα που πάλλονταν και λουλούδια που αναριγούσαν. Και όταν οι γονείς μου πήγαν από τη μια και η αδελφή μου από την άλλη, εγώ απλώς κοντοστάθηκα εκεί, γυρίζοντας το κεφάλι μου σαν τρελή, δίχως να ξέρω ποιον ν' ακολουθήσω.

Ένα κομμάτι του εαυτού μου με παρότρυνε: «Διάσχισε τη γέφυρα με τη μαμά, τον μπαμπά και τον Μπάτερκαπ. Εκείνοι ξέρουν τι είναι το σωστό!»

Ενώ το άλλο κομμάτι επέμενε: «Μην είσαι τόσο καθωσπρέπει. Αν η Έβερ δει κάτι καταπληκτικό και εσύ το χάσεις, θα το μετανιώνεις για όλη σου τη ζωή!»

Και μέχρι να αποφασίσω τελικά να ακολουθήσω την αδελφή μου, είχα αργήσει τόσο πολύ, που είχε ήδη φύγει.

Απλώς... εξαφανίστηκε.

Μέσα στην ομίχλη που τρεμόφεγγε.

Πίσω στο γήινο πεδίο.

Και κάπως έτσι κατέληξα να κολλήσω εδώ. Να κολλήσω ανάμεσα σε δύο κόσμους.

Μέχρι που βρήκα το δρόμο μου για το Εδώ.

Έτσι το λένε, «Εδώ».

Και αν είσαι αρκετά χαζός ώστε να ρωτήσεις τι ώρα είναι, λένε «Τώρα».

Μάλλον επειδή δεν υπάρχει χρόνος Εδώ, πράγμα που σημαίνει ότι όλα συμβαίνουν... λοιπόν... τη στιγμή που συμβαίνουν, που είναι πάντα αμέσως... Τώρα.

Οπότε υποθέτω ότι θα μπορούσατε να πείτε πως ζω στο Εδώ και Τώρα.

Πράγμα που, κατά έναν περίεργο τρόπο, δε διαφέρει και πολύ από εκεί όπου ζούσα παλιά, στο Γιουτζίν του Όρεγκον.

Με εξαίρεση το γεγονός ότι δεν υπάρχει καθόλου

χρόνος. Και, φυσικά, εκείνη η λεπτομέρεια για το ότι μπορώ να περνάω μέσα από τοίχους και τα λοιπά.

Αλλά, πέρα από αυτό και από το γεγονός ότι μπορώ να εμφανίσω ό,τι θέλω –διάφορα πράγματα, όπως σπίτια, αυτοκίνητα και ρούχα, ακόμα και ζώα και παραλίες, απλώς και μόνο με τη φαντασία μου–, όλα είναι, σε γενικές γραμμές, τα ίδια.

Οι γονείς μου είναι Εδώ. Οι παππούδες μου το ίδιο. Ακόμα και το γλυκό κίτρινο λαμπραντόρ μου, ο Μπάτερκαπ, τα κατάφερε να έρθει. Και παρόλο που θα μπορούσαμε να ζήσουμε όπου θέλουμε, σε ό,τι σπίτι μπορεί να επιθυμούσαμε ποτέ, το αστείο είναι ότι η καινούρια μου γειτονιά είναι σχεδόν ακριβές αντίγραφο της παλιάς μου γειτονιάς στο Όρεγκον.

Όλα είναι ίδια, ακόμα και τα ρούχα που είναι κρεμασμένα στην ντουλάπα μου, οι κάλτσες που είναι χωμένες μέσα στα συρτάρια μου και οι αφίσες που είναι κολλημένες στους τοίχους μου. Το μοναδικό πράγμα που διαφέρει, το μοναδικό πράγμα που κάπως με ενοχλεί, είναι ότι όλα τα υπόλοιπα σπίτια γύρω μας είναι άδεια. Κυρίως λόγω του ότι όλοι οι παλιοί γείτονες και οι φίλοι μου ζουν και βασιλεύουν πίσω, στο γήινο πεδίο (για την ώρα, τουλάχιστον!). Παρ' όλα αυτά, πέρα από αυτό, όλα είναι ακριβώς όπως τα θυμάμαι.

Ακριβώς όπως ευχήθηκα.

Απλώς εύχομαι να είχα μερικούς φίλους για να τα απολαύσω μαζί τους.

Όταν ξύπνησα σήμερα το πρωί... Αχ, αυτό είναι ένα άλλο θέμα. Μάλλον νομίζατε ότι δε χρειάζεται να κοιμάμαι, σωστά; Λοιπόν, στην αρχή το ίδιο νόμιζα και εγώ. Αλλά, όπως μου εξήγησαν οι γονείς μου, εμείς είμαστε, κατά μία έννοια, πιο ζωντανοί από ποτέ, φτιαγμένοι από ενέργεια στην πιο αγνή μορφή της. Και έπειτα από μια μεγάλη μέρα δημιουργίας, εμφάνισης και... λοιπόν, ό,τι άλλο επιλέγουν οι άνθρωποι να κάνουν Εδώ, η ενέργεια χρειάζεται ένα μικρό διάλειμμα, μια μικρή παύση, προκειμένου να ξεκουραστεί, να συνέλθει και να ανανεωθεί. Πράγμα που, και πάλι, δε διαφέρει από τη ζωή στο γήινο πεδίο.

Τέλος πάντων, ξύπνησα εκείνο το πρωί με τον Μπάτερκαπ να κουνάει την ουρά του και να γλείφει το πρόσωπό μου και, παρόλο που είναι ωραίος τρόπος να ξυπνάς, δε με εμπόδισε να τον διώξω μακριά, να τραβήξω την κουβέρτα πάνω από το κεφάλι μου και να γυρίσω πλευρό έτσι ώστε να αντικρίζει την πλάτη μου. Κράτησα ερμητικά κλειστά τα βλέφαρά μου όσο μπορούσα και προσπάθησα να γυρί-

σω στο όνειρό μου, ενώ ο Μπάτερκαπ συνέχισε να διαμαρτύρεται, να κλαψουρίζει και να με σκουντάει με το πόδι του.

Εκεί που ήμουν έτοιμη να τον διώξω για άλλη μια φορά, θυμήθηκα:

Ο Μπάτερκαπ ήταν πολύ χαρούμενος για μένα.

Όλοι ήταν πολύ χαρούμενοι για μένα.

Από τη στιγμή που έφτασα Εδώ, ήμουν σχεδόν όλη την ώρα απασχολημένη με το να προσαρμοστώ στην καινούρια μου ζωή, να ξαναγνωριστώ με την οικογένειά μου και, βασικά, να προσπαθήσω να μάθω πώς γίνεται το καθετί σε αυτό το μέρος. Και τώρα που είχα τακτοποιηθεί, είχε έρθει η ώρα για την πρώτη μέρα μου στο σχολείο (ναι, έχουμε σχολείο Εδώ – δεν είναι όλο άραγμα στα σύννεφα και τραγούδια στην άρπα, ξέρετε). Και μια που όλοι έδειχναν τόσο ενθουσιασμό γι' αυτό, αποφάσισα να δείξω ενθουσιασμό και εγώ.

Αρκετό ενθουσιασμό ώστε να σηκωθώ από το κρεβάτι, να ετοιμαστώ και να εμφανίσω με την ησυχία μου κάτι ωραίο για να φορέσω, προκειμένου, σύμφωνα με τους γονείς μου τέλος πάντων, να πάω σε ένα μέρος όπου:

«Θα γνωρίσω μερικούς καινούριους φίλους, θα μάθω μερικά καινούρια πράγματα και θα ξαναρχίσω, σε χρόνο μηδέν, από το σημείο όπου είχα σταματήσει πίσω, στο σπίτι!»

Όσο κι αν αμφέβαλλα γι' αυτό, όσο πρόθυμη και αν ήμουν να στοιχηματίσω σχεδόν οτιδήποτε ότι αποκλείεται, ούτε κατά διάνοια, να αποδεικνυόταν ότι ίσχυε κάτι τέτοιο, εγώ απλώς χαμογέλασα και το δέχτηκα. Ήθελα να νομίζουν ότι ανυπομονούσα τόσο πολύ γι' αυτή τη στιγμή όσο, εμφανώς, και εκείνοι.

Δεν ήθελα να καταλάβουν πόσο πολύ μου έλειπε η παλιά ζωή μου, πίσω, στο σπίτι. Μου έλειπε τόσο πολύ, που ένιωθα ένα διαρκή πόνο στο στήθος. Και δεν ήθελα να καταλάβουν ότι ήμουν σχεδόν σίγουρη πως αυτό το σχολείο, όσο απίθανο και αν ισχυρίζονταν ότι ήταν, δε θα μπορούσε ποτέ να συναγωνιστεί το σχολείο που άφησα πίσω μου.

Έτσι, αφού απόλαυσα ένα μικρό πρωινό με τη μαμά μου και τον μπαμπά μου (και όχι, δε χρειάζεται να τρώμε πια, αλλά εσείς θα εγκαταλείπατε τη γεύση των Lucky Charms,* αν δεν ήσασταν αναγκασμένοι;), ξεκίνησα. Στην αρχή φόρεσα μια κλασική στολή ιδιωτικού σχολείου· άσπρη μπλούζα, καρμόφουστα, μπλε σακάκι, άσπρες κάλτσες και απίθανα παπούτσια, μια που πάντα ήθελα να πάω σε σχολείο που απαιτούσε αυτά τα ρούχα, αλλά μετά, στα μισά, άλλαξα γνώμη και τα αντικατέστησα με ένα στενό τζιν, παπούτσια μπαλαρίνες και μια απαλή, χνουδωτή μπλε ζακέτα που φόρεσα πάνω από ένα

---

* Lucky Charms: Μάρκα δημητριακών με ζαχαρωτά. (Σ.τ.Ε.)

άσπρο αμάνικο μπλουζάκι με το όνομα του αγαπημένου μου συγκροτήματος.

Σοβαρά, η εμφάνιση είναι τόσο εύκολη! Ή τουλάχιστον έτσι είναι Εδώ. Απλώς σκέφτεσαι κάτι που θέλεις, οτιδήποτε στον κόσμο, το φαντάζεσαι πολύ καθαρά μέσα στο μυαλό σου... et voilà... είναι δικό σου, έτσι απλά!

Τέλος πάντων, συνέχισα με αυτό τον τρόπο, αλλάζα μια το ένα, μια το άλλο και τούμππαλιν ανάμεσα στα δύο λουκ. Έκανα δύο βήματα μπροστά ως κορίτσι ιδιωτικού σχολείου και άλλα δύο ντυμένη ως υπερβολικά στιλάτη δωδεκάχρονη κοπέλα. Σκέφτηκα ότι θα μπορούσα να επιμείνω σε όποιο σύνολο φορούσα την ώρα που θα έφτανα στο σχολείο, ενώ ήξερα ότι θα μπορούσα να το αλλάξω σε μια στιγμή, αν αποδεικνυόταν ότι ήταν λάθος επιλογή.

Μετά όμως, κάπου στο δρόμο, την είδα.

Την Αίθουσα Προβολής.

Το μέρος για το οποίο με είχαν προειδοποιήσει οι γονείς μου.

Επέμεναν ότι δε θα μου έβγαινε σε καλό. Ότι το μόνο που θα κατάφερνα θα ήταν να μου γίνει για μια ακόμα φορά εμμονή, ενώ έπρεπε να εστιάσω την ενέργειά μου στο να προχωρήσω, να τακτοποιηθώ και να δεχτώ το γεγονός ότι, είτε μου αρέσει είτε όχι, είμαι πλέον ένας επίσημος κάτοικος του Εδώ και Τώρα. Ισχυριζονταν ότι ήταν καιρός να γυρίσω την

πλάτη μου στην παλιά ζωή μου και να προσπαθήσω να ασπαστώ τη μετά θάνατον ζωή μου.

«Παρέμεινες αρκετά στο γήινο πεδίο», είπε ο μπαμπάς μου, κοιτάζοντάς με με τη συνηθισμένη του συμπονετική και ανήσυχη ματιά.

Την ίδια στιγμή η μάμα μου με κοίταζε με μάτια μισόκλειστα, χέρια σταυρωμένα, δίχως να την ξεγελάνε οι ισχυρισμοί μου για απλή περιέργεια ούτε για μια στιγμή.

«Η αδελφή σου έχει τα δικά της μαθήματα να μάθει, τη δική της μοίρα να πραγματοποιήσει και δεν έχεις δικαίωμα να επέμβεις», μου έλεγε, αρνούμενη να υποχωρήσει ή τουλάχιστον να προσπαθήσει να δει τα πράγματα από τη δική μου οπτική γωνία.

Αλλά παρόλο που οι προθέσεις τους ήταν καλές, το θέμα είναι ότι δεν ήξεραν την αδελφή μου τόσο καλά όσο εγώ, ούτε κατά διάνοια. Δε συνειδητοποιούσαν ότι με χρειαζόταν με έναν τρόπο που εκείνοι δε θα μπορούσαν ποτέ να καταλάβουν. Άλλωστε, αν αληθεύει ότι δεν υπάρχει χρόνος, τότε δεν είναι ότι θα μπορούσα να αργήσω για το σχολείο, σωστά; Οπότε, ειλικρινά, ποιο είναι το χειρότερο πράγμα που θα μπορούσε να συμβεί;

Είχα πάρει οριστικά την απόφασή μου, οπότε έκανα μια μικρή παράκαμψη και γλίστρησα προς τα μέσα, αρπάζοντας ένα εισιτήριο από το αυτόματο μηχάνημα στον τοίχο, και έπειτα πήρα τη θέση μου

σε μια πολύ μεγάλη ουρά. Ήμουν περιτριγυρισμένη από μια ολόκληρη ομάδα γκριζομάλληδων που μιλούσαν ακατάπαυστα για τα εγγόνια που ανυπομονούσαν να δουν, μέχρι που το νούμερό μου αναβόσβησε επιτέλους στην οθόνη πάνω από το κεφάλι μου και προχώρησα κατευθείαν μέσα στο θάλαμο που μόλις είχε αδειάσει. Έκλεισα την κουρτίνα πίσω μου, βολεύτηκα πάνω στο σκληρό, μεταλλικό скаμπό και πληκτρολόγησα την τοποθεσία που επιθυμούσα, σαρώνοντας προσεκτικά την οθόνη μέχρι να τη βρω.

Την Έβερ.

Την αδελφή μου.

Την ξανθιά, γαλανομάτα, έφηβη αδελφή μου που μοιάζει εκπληκτικά μ' εμένα, με μόνη διαφορά τις μύτες μας. Είχε την τύχη να πάρει την τέλεια, ίσια μύτη της μαμάς, ενώ εγώ πήρα την πιο... ε... κοντόχοντρη μύτη του μπαμπά.

«Μια μύτη με χαρακτήρα», συνήθιζε να λέει ο μπαμπάς. «Δεν υπάρχει καμία άλλη σαν κι αυτή, πουθενά, παρά μόνο στο πρόσωπό σου!» Μετά, μου έδινε πάντα μια από εκείνες τις τσιμπιές στα ρουθούνια που με έκαναν πάντα να γελάω.

Αν και είχα παρακολουθήσει την Έβερ για ένα αρκετά μεγάλο διάστημα, δεν μπορούσα να πω ότι είχα δει και πολλά. Ή τουλάχιστον τίποτα σημαντικό. Τίποτα που θα μπορούσε να θεωρηθεί τόσο συνταρακτικό ώστε να σταματήσει η καρδιά μου να χτυ-

πάει (και όχι, η καρδιά μου δε χτυπάει στ' αλήθεια, είναι απλώς σχήμα λόγου). Βασικά, αυτό που είδα ήταν μια κοπέλα που έκανε μηχανικές κινήσεις, προσπαθούσε με κάθε τρόπο να πείσει τους γύρω της ότι είναι απολύτως φυσιολογική, ζούσε μια απολύτως φυσιολογική ζωή, όταν η αλήθεια είναι ότι ήξερα σίγουρα πως κάθε άλλο παρά φυσιολογική ήταν.

Παρ' όλα αυτά, δεν μπορούσα να σταματήσω να κοιτάζω. Δεν μπορούσα να σταματήσω εκείνο το γνώριμο συναίσθημα που με συνεπήρε ξανά.

Εκείνο που έκανε την καρδιά μου να φουσκώνει τόσο πολύ, που ήμουν σίγουρη ότι θα έσκαγε και θα άνοιγε μια μεγάλη τρύπα κατευθείαν πάνω στο στήθος μου.

Εκείνο που έκανε το λαιμό μου να καίει και να σφίγγεται, τα μάτια μου να τσούζουν, και εγώ γέμιζα με τόση λαχτάρα, τέτοια ακατανίκητη επιθυμία, που ήμουν πρόθυμη να κάνω οτιδήποτε για να γυρίσω πίσω.

Πίσω στο γήινο πεδίο.

Πίσω στο μέρος όπου ανήκα πραγματικά.

Γιατί η αλήθεια είναι ότι, όσο κι αν προσπαθούσα να φανώ γενναία και να πείσω τους πάντες ότι είχα προσαρμοστεί μια χαρά και μάθαινα πραγματικά να αγαπώ την καινούρια μου ζωή Εδώ, η αλήθεια δεν ήταν έτσι.

Δεν προσαρμοζόμουν.

Δε μάθαινα να αγαπώ σχεδόν τίποτα.

Τίποτα. Απολύτως.

Για την ακρίβεια, αν μου δινόταν η ευκαιρία, θα έκανα τα πάντα για να εντοπίσω ξανά εκείνη τη γέφυρα και να τη διασχίσω τρέχοντας χωρίς να ρίξω πίσω μου ούτε μια ματιά.

Θα έκανα τα πάντα για να γυρίσω σπίτι, στο αληθινό μου σπίτι, και να ζήσω πάλι παρέα με την αδελφή μου.

Και δε χρειάστηκε να κοιτάξω πολλή ώρα στην οθόνη για να καταλάβω ότι και η Έβερ ένιωθε το ίδιο πάνω-κάτω. Γιατί όχι μόνο τής έλειπα, αλλά ήταν φανερό ότι με χρειαζόταν σχεδόν όσο τη χρειαζόμουν και εγώ.

Και αυτό ήταν το μόνο που χρειαζόταν για να καταλάβω ότι είχα κάνει το σωστό.

Αυτό ήταν το μόνο που χρειαζόταν για να μη νιώσω καθόλου άσχημα που παράκουσα τις επιθυμίες των γονιών μου και γλίστρησα κρυφά μέσα στην Αίθουσα Προβολής.

Γιατί η αλήθεια είναι ότι αισθανόμουν δικαιωμένη.

Μερικές φορές απλώς πρέπει να ενεργείς από μόνος σου.

Μερικές φορές πρέπει να κάνεις αυτό που ξέρεις, βαθιά μέσα σου, ότι είναι το σωστό.

Η Ράιλι Μπλουμ άφησε την αδελφή της, την Έβερ, στον κόσμο των ζωντανών και διέσχισε τη γέφυρα για τον άλλο κόσμο – ένα μέρος που ονομάζεται Εδώ και όπου ο χρόνος είναι πάντα Τώρα. Κι ενώ έχει αφηθεί σ' έναν ήρεμο και γλυκό θάνατο μαζί με το σκύλο της, τον Μπάτερκαπ, καλείται να εμφανιστεί ενώπιον του Συμβουλίου, που της αποκαλύπτει ένα μυστικό: η ζωή μετά το θάνατο δεν είναι μόνο χαρά και διασκέδαση. Η Ράιλι πρέπει να εργαστεί ως Κυνηγός Ψυχών. Δάσκαλός της ορίζεται ο Μπόντι, ένα περίεργο αγόρι. Μαζί του, η Ράιλι επιστρέφει στη Γη για την πρώτη αποστολή της: πρέπει να πείσει το Λαμπερό Αγόρι που στοιχειώνει για αιώνες ένα κάστρο στην Αγγλία να διασχίσει τη γέφυρα για το Εδώ. Πολλοί Κυνηγοί έχουν αποτύχει στο παρελθόν. Η Ράιλι, όμως, είναι αποφασισμένη να τα καταφέρει...

**Το πρώτο βιβλίο της συναρπαστικής σειράς
με τις περιπέτειες της Ράιλι Μπλουμ.**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

Από 12 ετών

ISBN 978-960-496-542-7

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗ: 10322

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ